

KPS Blog juni 2020:

Intergenerationele conflicten?

Of klagen we alleen maar voor elkaar?

Als voorzitter van de KPS werkgroep Jong & Oud word ik geacht een mening te hebben over intergenerationele conflicten. Een 'hot topic' gezien het aankomende Pensioenakkoord. En natuurlijk heb ik een mening, maar die gaat verder dan alleen het aankomende Pensioenakkoord en de verschillen tussen jong en oud.

Dit jaar vier ik het heuglijke(?) feit dat ik 20 jaar in het pensioenvak zit. Ook word ik dit jaar 40. Ik mag mij daarom nog nét onder de jongeren scharen en wordt het tijd voor reflectie. Vanaf het begin van mijn werkzame leven is mij ingepeperd dat pensioen iets voor de lange termijn is. Dat kan ik alleen maar beamen: pensioen beoogt immers een goede voorziening te zijn voor de huidige en toekomstige generatie pensionado's. Bij alle besluiten, wijzigingen en keuzes die moeten worden gemaakt, zouden we dit dan ook in het achterhoofd moeten hebben.

Waarom kijkt de politiek dan vooral tot aan een horizon van 4 jaar? Zijn de besluiten die daar genomen worden niet vooral gedreven door het 'populisme'? Worden niet vooral besluiten genomen die stemmen opleveren in de volgende verkiezingen, zodat de politieke horizon met nog 4 jaar wordt verlengd? Volgens mij kan dit nooit goed gaan. Natuurlijk zijn er meer stakeholders die zich hier tegenaan bemoeien, maar kijken die niet ook met een specifieke blik? Ouderenorganisaties kijken toch vooral naar hun achterban: laten we er vooral voor zorgen dat er zo weinig mogelijk gekort wordt. Jongerenorganisaties willen er toch vooral voor zorgen dat zij niet vergeten worden. Daarvoor moeten de ouderen dan maar even gekort worden, zo is vaak hun insteek.

En in de praktijk valt me op dat alles er aan gedaan wordt om maar niet te hoeven korten. In plaats van dat we als pensioensector uitleggen waarom we moeten korten, bevalt ons de uitkomst niet en passen we dus maar de formule aan. Of dat nou de rekenrente is of een andere parameter, er wordt aan gesleuteld. Maar hebben we jaren geleden niet met elkaar een formule afgesproken die ervoor zou zorgen dat we alle huidige én toekomstige generaties van een gedegen pensioen zouden voorzien? En was daarom af en toe korten en indexatie niet juist een middel om dit te bereiken? En nu allemaal maar heel hard klagen dat het "anders" moet.

Bij uitzondering ben ik een vrouw die van voetbal houdt. Een bekende voetballer legde ooit uit dat wanneer er een overtreding wordt begaan, je bij de scheidsrechter moet klagen. Niet vanwege de huidige overtreding, maar voor de volgende. Zodat de scheidsrechter jouw klacht in het hoofd houdt en hier wellicht een volgende keer rekening mee houdt.

Dit gezegd hebbende ben ik er misschien wel blij mee dat het aanvoelt alsof de oudere generatie het hardst klaagt, terwijl zij toch echt een hoger pensioen hebben dan de jongeren waarschijnlijk ooit in het vooruitzicht hebben. Maar ouderen... klaag vooral, dan beloven wij als jongeren te klagen voor de generatie na ons. Een vorm van solidariteit tussen jong en oud.

Gaby Ricart Hernandez-de Léon
(mede)voorzitter van de KPS werkgroep Jong & Oud

Dit blog is op persoonlijke titel op uitnodiging van KPS geschreven:

www.kps.nl